

Első fejezet

yűlölöm ezeket a fattyakat. Azt hiszik magukról, jobbak nálunk, pusztán amiatt, hogy hegyes a fülük – jelentette ki a barbár. Rágcsálni kezdte hosszú rozmárbajszának lelógó szálait, és a domb oldalában távolodó, vörös kabátos terrarchi futár után nézett. – Már meg ne haragudj, félvér – tette hozzá gyorsan, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. Megvakarta a feje búbján lévő tar foltot, azután úgy futtatta végig az ujjait a borotvált részt körbefogó hosszú, szőke hajkoronán, mintha azt akarná ellenőrizni, kinőtt-e pár szál haj közepén azóta, hogy utoljára simára pengézte.

– Nem vettem sértésnek – mondta Rik. Csupán tizenkilenc esztendő volt, a barbár pedig már a negyvenhez közeledett, de az előnyei sora itt nagyjából véget is ért. Bár Rik magas volt, a barbárnak szinte csak a válláig ért, ami pedig a testsúlyt illeti: a harcos legalább kétszer annyit nyomhatott, mint ő, ráadásul ennek az óriási tömegnek a nagy része szintiszta izom volt. De még ezzel sem volt vége a különbségeknek: a nagy ember a regiment ökölharcos-bajnoka volt, vagyis meglehetősen jól értett ahhoz, hogy kihasználja erejét és természetbeli fölényét.

Leon a másik férfi egy kacsintással biztosította Riket jóindulatáról, azután folytatta a holmija pakolászását. Mint mindig, az agyagpipa most is ott lógott a szájában. Ez a pipa eléggé nevetségesen nézett ki, sehogy sem illett Leon sovány, pimasz, csibészes arcvonásaihoz. Rik kedvelte a fickót; Leon volt az,

aki állandóan védte és fedezte, már gyerekkoruktól fogva, azóta, hogy mindketten Búbánat nem gyereknek, de felnőttnek se igazán való utcáin próbáltak megélni. Örült, hogy barátja most is vele van.

– Azt hiszik magukról, hogy jobbak másoknál, mert halhatatlanok és bölcsek, az isten kiválasztottjai – mondta Günther. Keskeny arcát eltorzították az indulatok. – Ezt azért nem árt megjegyezni.

– Ha még egy szót hallok az istened kiválasztottjairól, esküszöm, hogy átküldelek hozzá! – mondta a barbár.

Güntheren a félelem legcsekélyebb jelét sem lehetett felfedezni. Éppen olyan magas volt, mint a barbár, és ugyan jóval vékonyabbnak látszott, inas volt és izmos, s kiváló harcosnak számított, ráadásul biztos volt benne, hogy Isten az ő oldalán áll; biztos volt abban, ha esetleg meg kellene küzdenie a barbárral, akkor minden szükséges nem e világi segítséget megkapna a győzelemhez.

Varangypofa és Piperkőc Jan érdeklődve figyelte Günthert és a barbárt. Számítani lehetett rá, hogy pillanatokon belül fogadásokat kötnek a párharc kimenetelére. Varangypofa düledt szeme még a szokásosnál is nagyobbnak és guvadtabbnak látszott, amikor izgatott volt. Hosszú nyelvével megnedvesítette vaskos ajkait, amitől pontosan úgy nézett ki, mint egy falánk fickó, amikor végignéz a finomabbnál finomabb falatokkal megrakott asztalon. Piperkőc Jan abbahagyta az arca vizsgálgatását, kis időre levette a szemét a tükörszilánkról, amit mindig magával hordott.

– Talán nem ártana, ha egy kicsit halkabban pofáznátok! – mordult fel Hef őrmester, és a barbár meg Günther közé állt. Háromszögletű kalapjának csúcsa éppen a két nagy ember mellkasának közepéig ért, ennek ellenére komoly tekintélye volt a többiek előtt. – Ha a hegyes fülűek meghallják, miket beszéltetek, kipróbálhatjátok, hogy simogat a kilencfarkú macska!

– Tényleg? – kérdezte a barbár. – És gondolod, hogy ettől most megijedtem?

– Majd megijedsz, ha magadon érzed! – mondta az őrmester. Beszívta az arcát, amitől, főként a ráncainak köszönhetően, még jobban hasonlított egy majomra, mint máskor.

– Én nem olyan vagyok ám, mint a hozzád hasonló puhány délvidékiek! – felelte a barbár, de a hangja jóval halkabb volt, mint korábban.

Az őrmester fejcsóválva továbbment, hogy a hadnagy parancsát teljesítve összeszedje a holmiját. Fogta a hosszú csövű puskát, keresztben rákötözte a hátizsákjára – pontosan úgy csinálta, ahogy mindig szokta.

– Mi az, talán már elfelejtetted, milyen volt, amikor utoljára megkorbácsoltak? – kérdezte.

Rik biztos volt benne, hogy egy korbácsolást senki sem felejthet el. Ő sem bírta kiverni a fejéből azt, amiben része volt, pedig csak ötöt vágtak rá pár hónappal korábban. Abban is biztos volt, sosem tudja majd megbocsátani Sardec hadnagynak, hogy ilyen büntetést szabott ki rá. A kilencfarkú macska csókja nem tartozott azok közé a dolgok közé, amiket csak úgy el lehetett felejteni.

A barbár a szájára szorította az egyik ujját, és szemmel láthatóan megpróbálta előkaparni a csökött agya mélyén lapuló emléket. Ostoba arca láttán mindenki felnevetett, még az őrmester is elvigyorodott, de a nagy vidámkodás közepette mindenkinek eszébe jutott, hogy még egy év se telt el azóta, hogy a barbárt kikötözték és megkorbácsolták. Amikor leoldozták a póznáról, a háta olyan volt, mint a nyers, véres hús. Alig volt magánál, nem is igen bírt talpra állni. A sebek azóta persze begyógyultak, de amikor ledobta magáról zöld tunikáját, látni lehetett rajta a vastag, csúf hegeket. Azokat már a sírba is magával kell vinnie.

– Hiába, na, ki nem állhatom a hegyes fülű fattyakat! – mormolta a barbár.

Hát persze, hogy nem – gondolta Rik. Tudta, a barbár nem igazán rajong terrarchi uraikért, dühítette, hogy minden hatalom az ő kezükben van, állandóan morgolódott is miattuk, még-

sem gyűlölhette őket úgy, mint például ő. Nem, mert a barbár életét nem tették úgy tönkre a terrarchiak, mint az övét.

Rik felemelte a nehéz hátizsákot. A csajkát meg a bögrét, meg minden mást, ami zajt csaphatott, ami összekoccanhatott, bedugta a zsákba, a váltóruhái közé. A kabátját, amire nem volt szükség a viszonylag enyhe, tavaszi időben, összegöngyölte, és bőrszíjakkal a zsák aljához erősítette. Mielőtt kézbe vette a fegyverét, ellenőrizte, hogy minden zsebe tele van viaszpapírhüvelyes tölténnyel, mindkét pisztolya ott van az övében. A fejébe nyomta háromsarkú kalapját.

Nem tudta, mi az, ami miatt a dicsőségre eszelősen vágyó Sardec hadnagy azt akarta, hogy elhagyják a táborot, de abban biztos volt, hogy nem akar felkészületlenül találkozni a dologgal vagy helyzettel. A háborúról folytatott sok beszéd mindenkét feszültté tett, és ahhoz túlságosan közel voltak a kharadrei határhoz, hogy jól érezzék magukat. Valahogy megnyugtónak találta a kezében tartott kovás puska súlyát.

Miután közölte a „hegyes fülű fattyakról” alkotott véleményét, a barbár is tette a dolgát. Nem sok holmija volt, azt a néhány tárgyat behajigálta a zsákjába, próbaképpen párszor belecsapott a levegőbe a hegyi emberek szokásos fegyverével, a súlyos vívókéssel, amit mindig magánál tartott. A hüvelyébe dugta a pengét, felvette a puskáját. A kés legalább olyan hosszú volt, mint egy normál rövidkard. A barbár Segardból származott, és a hideg, északi vidék szülöttjeinek többségéhez hasonlóan ő se nagyon bízott a puska poros fegyverekben. Rik megértette őt: a négy év alatt, amit a seregben töltött, már neki is éppen elégszer mondott csütörtököt a puskája vagy a pisztolya, éppen elégszer nedvesedett át a puska pora.

Valamivel arrébb Tóbi káplár üvöltözve próbálta összerántani a többi Kárkeltőt. Mivel a hangja, amikor csak beszélt, legalább olyan erős volt, mint másé, amikor ordított, az ő üvöltözését egyszerűen nem lehetett figyelmen kívül hagyni; senki nem jöhetett azzal, hogy ő bizony nem hallotta a káplártól kapott parancsokat.

– A vén Tóbi szerelmes a saját hangjába – mormolta Leon, miközben elvégezte a veszélyesnek ígérkező akciók előtt szokásos műveletet: háromsarkú kalapjába tűzte szerencsehozó lúdtollát.

– Ő az egyetlen – mondta Rik. Leon nevetése éppen olyan volt, mint az a halk, füttyülő hang, ami akkor hallatszik, amikor az ember keresztülfújja a levegőt egy pipa szárán.

– Miért van az, hogy mindig a szegény, nyomorult Kárkeltőknek jut a munka neheze? – kérdezte a barbár.

– Azért, mert ez a dolgunk – felelte az őrmester. – Amikor valaki át akar masíroztatni egy muskétásokból álló alakzatot a gyalogsági vonalakhoz, amikor valaki fel akarja deríttetni a terepet a vonuló csapat előtt, akkor ésszerű, hogy a könnyen mozgatható csapatokhoz nyúl. Azt hittem, ez olyan világos, hogy bármilyen lassú az észjárásod, mostanra már te is felfogtad.

Az őrmester időnként túl komolyan veszi a barbár szónoki kérdéseit – állapította meg magában Rik.

A csapat tagjai hamarosan felsorakoztak, és elindultak a külső sáncfal irányába. Menet közben más szakaszok csatlakoztak hozzájuk. Összesen vagy kilencvenen voltak, könnyű fegyverzettel rendelkező gyalogoskatonák és lovascserkészek: gyakorlatilag valamennyi Kárkeltő kivonult, aki éppen a tábor területén tartózkodott. Tóbi káplár az ösvény mellett állt, és ahogy a nála lévő lajstromon sorra bejelölte az előtte elhaladó, rongyos-gyűrött uniformisba öltözött katonák nevét, széles, húsos, pirosposzsgás arca vörösebb volt, mint máskor.

A tábor a Vöröstorony nevű város mellett álló dombok egyikének oldalában helyezkedett el. Északi és déli irányban az Óriáspajzsa-hegyek láncolatának hatalmas ormai sorakoztak. A táborból kiváló kilátás nyílt a városra és az azt körülvevő sík mezőkre. Az épületek közül magasan kinyúlt az ég felé a Terrarchiak Templomának sárkánytornya, amelyről a település a nevét kapta. A torony körül denevérszerű ördög szárnyak köröztek, időnként le-lecsapva a piros cserepes házak közé, hogy elcsípjenek egy-egy patkányt vagy galambot. Amint a zsákmá-

nyukat hosszú, fűrészkeszélű csőrükbe kapták, ismét felemelkedtek, s folytatták a röpködést.

Az ördögszárnyak még véletlenül sem közelítették meg Asea úrhölgy palotájának magas és vaskos, karmazsinszínű tornyát, úgy kerültek ki, mintha félnének tőle. Valószínűleg okuk volt rá, hogy nem merészkedtek az ősrégi építmény közelébe – ebben a tekintetben éppen olyanok voltak, mint Vöröstorony lakói. Azt beszéltek, a varázslónő már kétezer esztendő, és minden porcikáját átítatja a bűn. Már akkor is vén volt, amikor a terrarchiak ezer éve meghódították ezt a világot sárkányaikkal és wyrmjeikkel, és gyanítani lehetett, hogy megéri azt a napot, amikor a mindenségnek ebben a szegletében minden létező dolog és lény elpusztul.

Mint mindig, Rik agyában a kíváncsiság, hogy milyen lehet a varázslónő, hadban állt a félelemmel. Úgy beszéltek, első sorban Asea úrhölgy intrikái váltották ki azt a polgárháborút, amely szétszaggatta a Terrarch Birodalmat, amelyből nem maradt más, mint egymás ellen hadat viselő régiók.

Minden irányból szekerek hosszú sorai haladtak a város felé. Abban az egy esztendőben, amíg itt állomásoztak, Rik még sosem látta ilyen forgalmasnak az utakat. Ebből azt a következtetést vontta le, hogy mégis igaz a hír: a hadsereg valóban arra készül, hogy felvonuljon Kharadrea ellen, még hozzá jóval nagyobb erővel, mint az a regiment, ami normál helyzetben ebben a határvidéki városban volt.

Ahogy továbbhaladtak, a fiú fülét megütötte az Églesők gúnyos kiáltása.

- Sétálgatunk, sétálgatunk, mi?
- Jártok egyet az erdőben?
- A hadnagyotok végre megtanít titeket lőni?

Ezzel a megjegyzéssel a kiáltozók arra a céllövészetre, arra a versenyre utaltak, aminek során az előző héten az Églesők legyőzték a Kárkeltőket. Az emberek többsége még mindig nem

értette, hogy történhetett meg a dolog. A regiment legjobb lövésze Menyét és Leon volt. Rik is gyanúsnak találta a történeteket. Nem sok olyan dolog létezett, amit Menyét ne tett volna meg annak érdekében, hogy egy kis pénzt szerezzen – talán még arra is hajlandó volt, hogy maga ellen fogadjon. Rik majdnem biztos volt benne, hogy az egykori vadászó valamilyen módon meggyőzte Leont, tartson vele, csinálja azt, amit ő. A sovány kis fickót mindig könnyű volt befolyásolni, különösen akkor, amikor ő maga is előnyökhöz juthatott pár piszkos húzás révén.

– Én meg mindjárt megtanítom nektek, hogyan üljetek a bajonett hegyén! – bömbölte a barbár, aki meglehetősen sok pénzt vesztett azon, hogy a barátai győzelmére fogadott, így a verseny még mindig érzékenyen érintette.

– Csendet! – szólt rá az őrmester. – A következő pár hónapban éppen elég időtök lesz arra, hogy megfizessetek nekik! – Ez úgy hangzott, mintha lenne valamiféle terve.

Megjelent Menyét; a sereget kísérő szedett-vedett népség a markotányosok által felállított sátorváros irányából érkezett. Vékony testén még szánalmasabbnak látszott a hitvány, zöld uniformis, mint másokon. A jelek szerint megint elvesztette a kalapját. Keskeny, kopasz feje és hosszú nyaka miatt még inkább rágcsálószerűnek tűnt, mint máskor. Hatalmas orrának cimpái úgy remegtek, mintha izgatott szimatolással a veszély szagát keresné a levegőben.

– Igazán kedves tőled, hogy csatlakozol hozzánk! – mondta az őrmester. – Ha egy kicsivel is később jössz, versengened kellett volna a barbárral és Güntherrel, hogy melyikőtöket korbácsolják meg hamarabb!

– Csak a feleségednek akartam pár vidám percet szerezni – mondta Menyét. Azok közé tartozott, akik ugyan semmiféle rangot nem kaptak, mégis óriási befolyással rendelkeztek a regimenten belül. Ő ezt a hatalmat lényegében annak köszönhette, hogy köze volt a szállásmester számtalan fekete üzletének valamelyikéhez. Ezen a napon különösen fölényeskedő volt, nagyon elbízta magát valami miatt, egyébként nem mert volna ilyen hangon beszélni az őrmesterrel.

Hef őrmester felvonta az egyik szemöldökét. Az ilyen megjegyzések úgy peregtek le róla, mint kacsahátáról a vízcseppek. Már emberemlékezet óta együtt volt Marcie-val, született egy csapatnyi gyerekük, és senkinek sem volt tudomása arról, hogy a megismerkedésüket követően bárki mással foglalkoztak volna. Menyét rosszindulatú megjegyzésénél azért jóval többre volt szükség ahhoz, hogy az őrmester felidegesítse magát.

– A nyulakkal együtt – mondta Menyét egy tapasztalt komédiás időzítésével, sebzett ártatlanságról árulkodó hangon.
– A nyulakkal együtt az asszonyt is eladtam. Nem az történt ám, amire ezek a mocskos bugrisok gondolnak!

Az őrmester a fejét csóválta.

– Meglátod, egy nap még a nyelved fogja megásni a sírodat!

– Az jó is lesz, amúgy se ás mást – jegyezte meg Günther.

– Még sosem láttam dolgozni Menyétet, egy kavicsot se tett arrébb.

– Ez azért nem igaz! – tiltakozott Menyét. – El se tudod képzelni, milyen kemény munka volt meghágni azt a lányt, aki nek mostanában csapod a szelet...

Günther arcát eltorzította a düh. Keze a pisztolyához emelkedett, de Menyét hosszú, csontos ujjai között valahogy már ott volt egy kés.

– Elég ebből! Hagyjátok abba! – mondta az őrmester olyan hangon, amiből mindketten tudhatták: vége a mókázásnak. Annak ellenére, hogy alacsony volt, az őrmester óriási tekintéllyel bírt. – Ha folytatjátok, csíkos lesz a hátatok! Véres csíkos!

Menyét rákacsintott az őrmesterre. Günther hallgatott, szemmel láthatólag visszasüppedt abba a néma, elfojtott dühbe, ami mindig ott kavargott a lelkében – mindig, amikor éppen nem az általa tisztelt dühös isten haragjától rettegett.

– A pokolba! – mormolta.

– Nézd csak, Rik! Egy sárkány! – mondta Leon olyan hangon, mintha egy sárkány valami megcsodálandó dolog volna, valami olyasmi, amihez hasonlót még soha életében nem látott.

– Látom, Leon – felelte Rik kissé bosszúsan. A Kárkeltők többségéhez hasonlóan ő is jobban szerette a gúnynevét, mint a valódit, ami túlságosan sok rossz emléket idézett fel benne.

A csapat szinte valamennyi tagja felnézett a fölöttük elhaladó, a szürke felhők háttere előtt sötét sziluettként megjelenő sárkányra. A bestia szárnyai legalább akkorák voltak, mint egy karavella vitorláit, és olyan szelet gerjesztettek, ami megbízta a báméskodók zubbonyának szélét. A test hatalmas, sötét árnyékokot vetett a földre. A hosszú kígyónyak előrenyúlt, a hatalmas, háromszögletű fej olyan volt, mint az elhajított, levegőben szálló lándzsák pengéje. A sárkány hátán ülő alak páncélja fényesen csillogott a halovány napfényben. A bestia gyorsan haladt, széles ívben elkanyarodott – szemmel láthatóan a sánctal körbefogó erős kőfal mögött akart leereszkedni a földre.

A Kárkeltők meglehetősen szabálytalan alakzatából kiáltások, mormogások hallatszottak. Már régóta nem láttak sárkányt – nagyjából azóta, hogy átvezényelték őket a határvidéknek erre a nyomorult részére. Rik eltűnődött, vajon milyen üzenetet hozhatott a futár. Pontosan tudta, mi jár a társai fejében. Háború...

Az őrmester megvonta a vállát.

– Hamarosan úgyis megtudjuk.

Ahogy elhaladtak a patak mellett, egy-egy pillantást vetettek a mosóasszonyokra, meg azokra a férfiakra és kölykökre, akik vödrökben vizet cipeltek a markotányosok foltozott vászonsátrai, összetákoltt kalyibái felé. Az iszapban kisebb testű kutyák és tarajos hátú wurm-ebek szaladgáltak. A sár a mosóasszonyok mezítelen lábára tapadt, hosszú szoknyájukba piszkos arcú lurkók kapaszkodtak. A kölykök éhesen meregették a szemüket – a közkatonák porontyainak sosem ment jól a sora. Ennek ellenére Rik mégis úgy látta, a többségüknek jobb dolga van, mint neki volt ennyi idős korában. Shadzar – újabb nevén: Búbánat – utcái kemény helynek bizonyultak minden apátlan-anyátlan gyerek számára, de főként az olyanoknak, akikről hozzá hasonlóan úgy tartották, valamelyik terrarchi fattya.

Kijutottak a sáncfal körül elterülő faluba. A katonák kihúzták magukat, megfeszítették a vállukat, még Menyét is abba hagyta a fütyörészést. A regiment tisztjeinek többsége a fogadóban vagy az alacsony, kőfalú házakban szállt meg; a terrarchiak mindig fontosnak tartották a fegyelmet, a szabályok betartását. A sáncfal, amelynek tízemeletes magasságát tovább fokozta, hogy egy legalább harminc láb magas sziklagerinc tetején állt, fenyegetően sötétlett előttük.

A falból kimagasló Torony tetején ott lobogott a fekete zászló, amelyről a regiment, a Talorea Vörös Sárkánya a másik nevét kapta – azt a nevet, amelyre a katonák valóban büszkék voltak. A fekete lobogón egy gyönyörű, meztelen, sárkányszárnyas nő alakját lehetett látni, aki egy rúnákkal telerótt szabályt tartott a kezében. Ő volt Arazaela, a Halál Angyala. A női alak alatt a Felsőbbek fennkölt nyelvén megfogalmazott jelmondat díszelgett: „Mind a Halál Angyalai vagyunk!” Rik ilyen távolságból nem igazán látta a részleteket, de nagyon jól el tudta képzelni a rajzot; éppen elégszer látta már, hiszen a regiment mind a kilenc századának saját lobogóján valamilyen formában szerepelt.

A regiment megalapítása óta eltelt öt évszázad során ezernél is több csatában lengtek már ezek a zászlók, és biztosra lehetett venni, hogy legalább még ezerben látni lehet majd, ennek ellenére Rik szívét nem töltötte el büszkeséggel a látvány. Tudta, kevesen vannak, akik hozzá hasonlóan gondolkodnak, akiket nem tölt el büszkeséggel az a tény, hogy az Angyalok közé tartozhatnak.

Magas, vörös zubbonyos tisztek jelentek meg, sétapálcára támaszkodva sétálgattak a menetoszlop mellett. Keskeny, kortalan, háromszögletű arcukról az az unott gőg sugárzott, ami már születésük pillanatában a vonásaikra billogozódott. Hosszú, lófarokba fogott hajuk olyan kecsesen himbálózott, akár a peckesen vonuló macskák farka. Ahogy megpillantotta őket, Riknek komoly erőfeszítésébe került, hogy legyűrje a régi gyűlöletet és félelmet, amit már a puszta látványuk kiváltott belőle. Az arca halványan hasonlított a tisztekére; finom vonásait,

rideg tekintetű, bíborszínű szemét, szalmaszőke haját és keskeny állát az apjától örökölte – az apjától, akit sosem ismert, akitől ezeken a jellegzetességeken kívül soha semmit nem kapott.

Nem volt biztos benne, hogy a tisztek valóban fagyos pillantásokat lövellnek feléje, vagy csupán a képzelete játszik vele. A terrarchiak nagyjából mindenkire így néztek. A teremtség urainak tartották magukat, és valóban azok is voltak, amióta ezer éve meghódították Gaeiát.

A falu levegőjében a wyrmek csípős szaga érződött. Ahogy az emberek továbbhaladtak, a szárnyak nélküli, vérre vágyó, kétlábú aprósárcányok, az ostorfarkú wyrmek vadul ketrecek rácsaihoz vetették magukat, és kilökték hosszú farkukat. Parányi kígyószemükben éhség és gyűlölet izzott. Ahogy izmos, félelmetes karmokban és borotvaéles, törszerű sarkantyútaraikban végződő lábaikra állva felegyenesedtek, akkorák voltak, mint a felnőtt férfiak. Miközben vicsorogtak (az agyaraik akkorák voltak, hogy játszói könnyedséggel leharaphatták volna egy ember karját), rövid, csökevényes mellső végtagjaikkal obszcénnek látszó mozdulatokat tettek. Hosszú nyakuk úgy vonaglott, akár a kígyók teste. Rik orrát megcsapta a leheletükből áradó vér- és hússzag. Megérezte a lényükből sugárzó, tűzforró vadságot és könyörtelenséget. Idegen származású uraik imádták ezeket a vadászwyrmeket. Évekkel korábban Rik tanúja volt, amikor egy csapatnyi terrarchi belökött az aprósárcányok közé néhány halálra ítélt fegyencet. A látvány, a hangzavar örökre bevésődött a memóriájába. A fegyencek testéből annyi sem maradt, amennyi miatt érdemes lett volna halotti máglyát építeni.

A fogadó előtti téren a Kárkeltők menete megállt, feszes sorba rendeződött. A tér túlsó oldalán, keresztben mély árok húzódott, ezen egy földhányás-hídon keresztül lehetett átjutni a sáncfalhoz. A hídon éppen keresztülléptetett pár terrarchi tiszt. Ahogy átértek a túlsó oldalra, ügetésre fogták csatalovaikat. A fogadó mellett szennyes ruhát vagy élelmiszerrel telepakolt kosarakat cipelő szolgálólányok jelentek meg – a katonák élvezettel legeltették rajtuk a szemüket.

Sardec hadnagy lépett ki a fogadó ajtaján. Végigment az alakzat mellett, macskaszerű terrarchi szemével sorra végigmérte az embereit. Aranyhímzéses vörös uniformisában nem úgy nézett ki, mintha Isten Kiválasztottjai közé tartozna, inkább olyan volt, mint az Árnyék valamelyik ügynöke. Rik megpróbálta kilökní a gondolatai közül ezt a különlegesen eretneknek számító képet, de nem járt sikerrel. Uralkodnia kellett magán, de előre tudta, bármit is tesz, a hadnagy ezúttal is folytatni fogja a soha véget nem érő vendettát, aminek kifejezetten ő volt az egyik célpontja.

A hadnagy megérezhette, mi jár a fejében, mert megállt előtte.

– Ennek itt hiányzik az egyik gombja, őrmester! – mondta, és Rik zubbonyára mutatott. – Itt! Gondoskodjon arról, hogy ez a... katona ma este külön szolgálatot lászson el! Talán akkor majd megtanulja, hogy jobban kell vigyáznia őfelsége tulajdonára. Ha esetleg ebből sem tanul, legközelebb már a kilencfarukú macska fogja tanítgatni!

– Értettem, uram! – mondta Hef őrmester. Az arca olyan kifejezéstelen és merev volt, mintha maszkot viselne.

Rik érezte, megrándul az arca, amikor Sardec megemlítette a korbácsot. Dühítette a dolog, de annak örült, hogy sikerült csukva tartania a száját. A legszívesebben tiltakozott volna, vitába szállt volna a hadnaggal. Ha egy hiányzó gomb elég ok arra, hogy fenytést kapjon, akkor a csapat felét külön szolgálatra kellett volna rendelni! Természetesen tudta, a hadnagy nem csupán emiatt pécázte ki magának. A valódi bűne az volt, hogy úgy nézett ki, mint egy terrarchi, de közben a közönséges gyalogoskatonák egyenruháját viselte.

Sardec fejcsóválva elfoglalta helyét a csapat élén.

– Jól van, emberek! – mondta, de az „emberek” szót vicsozogva és megvetéssel ejtette ki, pontosan úgy, ahogy az idősebb fajhoz tartozók szokták. – Most jól figyeljenek! Elindulunk, bevetjük magunkat a hegyek közé, hogy elcsípjünk néhányat a fosztogatók közül, akik ezen a vidéken garázdálkodnak. Pontosán tudjuk, hol fogunk rájuk találni. Odamegyünk,

végzünk velük, párat fogságba ejtünk, de csak azért, hogy felkössük őket. A hullájuk lesz az üzenet, amit a többi hasonló alávalónak küldünk! Elég volt az emberrablásokból! Elég volt a rajtaütésekből! Elég volt abból, hogy egymás után tűnnek el a békés utazók! – Olyan hangosan beszélt, mintha abban reménykedne, hogy a hegyi törzsek spionjai is meghallják a hangját. Ez a hiúság is jellemző volt rá. Valószínűleg úgy gondolta, a fosztogatók már akkor eszelős menekülésbe kezdenek, ha meghallják, hogy kivonul ellenük.

A rövid szónoklatot csend fogadta. A katonák elég fegyelmezettek voltak ahhoz, hogy visszafogják magukat a terrarchi tiszt jelenlétében, az alakzaton csak valami egészen halk, kissé izgatótt mormogás hullámzott végig.

Rik gondolatban még mindig a rá váró büntetéssel foglalkozott, ennek ellenére észrevette, hogy Menyét mozdulatlanává válik. Gyanította, a fosztogatóknak valójában Menyétnek, a szállásmesternek és talán a barbárnak köszönhetően sikerül ilyen hosszú ideje elkerülniük az őrjáratokat. Ha felmerült a lehetőség, hogy egy rézgarast keressen, akár törvényesen, akár törvénytelenül, Menyét sosem habozott. Rik nem hibáztatta őt emiatt. Valamennyien koldusszegények voltak, valamennyiüket gyűlölték a helybeli földművesek, akiktől időnként elloptak egy-egy birkát, elraboltak egy-egy leányt. (A földművesek azt terjesztették róluk, hogy a birkákat és a leányokat is ugyanazon ok miatt, ugyanarra a célra rabolják el, de ez persze nem volt igaz.) Egészen mostanáig senkit sem érdekelt igazán, hogy a hegyi emberek, a fosztogatók mit csinálnak, és megússzák-e azt, amit tettek; senki sem foglalkozott velük, mert még véletlenül sem támadták meg az őrjáratokat, még egyetlen katonára sem nyitottak tüzet.

Riknek az volt az érzése, a terrarchiakat most sem érdekli, mit tesznek, kinek okoznak kárt a fosztogatók; az volt az érzése, a nagyurak valójában csak azért indították útnak őket, hogy elhitesseék a regiment katonáival: okkal és joggal vannak jelen, a jó ügyet képviselik. Az sem kerülte el az emberek figyelmét, hogy eddig éppen a Törtfog-hágó alatt állomásoztak. A hágón

túli terület már Kharadreához tartozott, azon túl pedig ott volt az ősi ellenség, a Sötét Birodalom, Sardea. A katonák heteken át találgatták, miért vannak itt. A magyarázatokat kutatók között voltak olyanok is, akik nem feledkeztek meg róla, hogy Orodruine nagyúr halálát követően elkeseredett küzdelem indult Kharadrea trónjáért.

Kharadrea mindig is az ütköző szerepét töltötte be Talorea és a Sötét Birodalom között. Már legalább száz éve ez volt a helyzet, azt megelőzően pedig ez a vidék egyetlen csatatérnek számított, amelyen a terrarchi polgárháborúban szemben álló két frakció több mint öt évszázadon keresztül hadakozott. Most minden vándorkufár, minden menekült és vándorló szerzetes arról mesélt, hogy a keleti rezsim csak úgy szórja az aranyat, arra törekszik, hogy a szárnyai alá vegye Kharadreát, a parlamentben megvesztegeti a voksolókat, és lefizeti a zsoldosokat, hogy az általa kiválasztott feleket támogassák.

A Számúzottak Légioja, a renegát sardeáni nemesek és varázslók halálos serege állítólag Khaldarus herceget támogatta. Talorea királynője és az alá tartozó Tanács nem engedhette meg, hogy egy Kék uralkodó lépjen trónra. Mivel az országa nyugati határán túli területet uraló királyban, a valoni Aquileusban sosem szűnt meg a hódítás utáni vágy, Arielle királynő nem hagyhatta, hogy Kharadrea a Sötét Birodalomé legyen, mert az azt jelentette volna, hogy mindkét határ túloldalán Kék népek élnek, vagyis neki egyszerre két fronton kell háborút folytatnia az ascaleai kontinens két legerősebb hatalma ellen. Már csak idő kérdése volt, hogy mikor kezdenek dörögni a dobok, mikor harsannak fel a kürtök.

Most úgy tűnt, elérkezett ez az idő.

Rik tekintete megakadt a fogadó ajtajában ólálkodó, alacsony alakon. A hadnagy intett a fickónak, aki azonnal odasietett hozzá. Rik látta, a férfi egy meghökkentően hosszú csövű muskétát cipel magával, és olyan báránybőr zekét, olyan prémsüveget visel, amelyet a hegyi emberek szoktak hordani. A nadrágja és a kendője kékes, kockás anyagból készült. Azt azonnal meg lehetett állapítani róla, hogy nem katona; talán valamiféle hely-

beli nyomkereső lehetett. Rik elbizonytalanodott. Lehet, hogy a terrarchiak mégis tenni akarnak valamit a fosztozatók és a haramiák ellen, akiknek köszönhetően az utóbbi időben tényleg sok ártatlan veszett oda?

Az elmúlt néhány hónap során, az addig megszokottól eltérő módon már nemcsak birkák és tehenek tűntek el, hanem gyerekek és magányos utazók is. Eltűntek, és senki sem követelt értük váltságdíjat. A rejtélyes jelenség egyre inkább nyugtalanította az embereket. Azt beszéltek, a hegyekben más lett a helyzet, mint korábban volt. Azt tudni lehetett, hogy mindig is akadtak olyanok, akik a régi hitet követték, de állítólag egyre gyarapodott az ilyenek száma. A hegyi emberek annak idején az ősi démonistenek legfanatikusabb hívői voltak, és sosem sikerült teljesen áttéríteni őket. Újabban állítólag felbukkant közöttük valami új próféta, aki a régi istenek szószólója volt, aki a hajdani életmódot hirdette, akinek már sikerült elérnie, hogy – a vallásos eszelősséget eszközként használva – felhergeljen bizonyos törzseket.

– Ez itt Vosh! Ő a vezetőnk – közölte a hadnagy. – Védjék őt, akár az életük árán is!

Persze, persze, hogy megteesszük – gondolta Rik gúnyosan. A Kárkeltők sohasem arról voltak híresek, hogy kockára teszik az életüket másokért. Vállalják a halált, hogy egy hegyi ember élhessen? Senki sem gondolhatta komolyan, hogy egy Kárkeltő erre hajlandó lesz.

A hadnagy a wyrmkarámok irányába vezette a katonákat és új barátját. A csapat tagjai hallgattak – a hadnagy és a többi terrarchi jelenlétében mindenki jobbnak látta, ha befogja a száját. Kárkeltőként rendelkeztek néhány privilégiummal, de azal is tisztában voltak, hogy a terrarchiak gondolkodás nélkül bármelyiküket megkorbácsolják, ha tiszteletlennek tartják a viselkedésüket. Sajnos, soha senki nem tudhatta előre, hogy egy hegyes fülű mikor és mi miatt gondolja úgy, hogy megsértették a méltóságát.

A wyrmek bőrének száraz hullószaga, az ürülékük csípős bűze valósággal belemetszett Rik orrába, ahogy odaértek a ketre-

cekhez. Mint mindig, ezúttal is feszültté vált a lények közelségétől. A széles hátú wyrmeken sokkal ritkábban uralkodott el a vak düh, mint szárnyas, sárkányszerű kuzinjaikon, vagy az olyanokon, mint az ostorfarkúak vagy a pajzstülkösök, ám Rik még ezeket is elég rémisztőnek találta. Mindig úgy gondolta, az olyan lények esetében, amelyek könnyedén széttiporhatják őt karmos lábaikkal, sosem árthat az egészséges óvatosság.

A pikkelyes testű, néglábú széleshátúak mindegyike olyan magas volt, mint egy ház. Ék alakú fejük egészen aprónak látszott a testükhöz képest (emiatt aránytalanabb volt a felépítésük, mint az ostorfarkúaké), a nyakuk pedig sokkal hosszabbra nőtt, mint két lábon járó rokonaiké. A természetüket tekintve még mindig sárkányszerűek voltak, bár leginkább úgy viselkedtek, mint a legkövőbb, leglassabb, legostobább sárkányok. Hatalmas, csőrszerű, a teknősbékákéra hasonlító po-fájuk és harapásuk elég erős volt ahhoz, hogy olyan könnyedén leharapják egy ember karját, ahogy az éles olló végigvágja a selymet.

A karámban körülbelül húsz ilyen nagy testű wyrm ácsorgott. A nőtények közül néhány éppen tüzelt; ezek a példányok félrehúzódtak a karám távoli szegletébe, hogy a szagukkal ne őrjítsék meg a hímeket, ne provokálják őket arra, hogy egymásnak essenek. Néhány behemótot már korábban elvittek az őrző katonák, párat pedig kölcsönadtak a helybeli földműveseknek, akik különböző munkákra használták őket, például velük fordították ki a földből a kivágott fák rönkjeit.

A királynő hadseregének parancsnokai szerettek elfoglaltságot adni az alájuk rendelteknek, legyen szó akár emberekről, akár állatokról, akár terrarchiakról; szerették, ha az alájuk rendelték valamilyen módon hasznot hajtanak. A Főparancsnokságon általánosan elfogadott nézet volt, hogy a háborúnak önmagát kell finanszíroznia, a seregnek pedig békében is el kell tartania magát. A különböző munkákkal és feladatok ellátásával megkeresett arany nagy része természetesen a tisztek zsebében kötött ki, de a királynő nem haragudott meg rájuk emiatt,

mert a nagyurak így könnyebben kifizethették vörös unifor-
misaik és valóezüst pengéik árát.

Sardec hadnagy előrelépett, és fennhangon kioktatta a szé-
leshátúak gondozóit és hajcsárait. Gondoskodott arról, hogy
mindenki tudomást szerezzen róla: régi sárkánylovagló család-
ból származik, és a kisujjában van minden, amit ezekről a lé-
nyekről tudni kell. Ezután gyorsan közölte: mivel az utóbbi idő-
ben nem sok sárkány állt a rendelkezésére, elképzelhető, hogy
kissé kijött a gyakorlatból.

A jelek szerint számítottak az érkezésére. Tíz széleshátút
már előkészítettek, mindegyik hátára felerősítették az utazó-
kast, mindegyik térden állva várakozott. Valamennyi wyrm fe-
je a közeledő Kárkeltők felé fordult; az apró hullőszemekben
fel lehetett fedezni valami vadállati kíváncsiságot.

Ahogy az emberek közelebb értek, a wyrmek úgy sziszeg-
tek, mint a tűzhelyen hagyott kanna, ha felforrt benne a víz.
A széleshátúakról köztudott volt, ijedtükben hajlamosak ámok-
futást rendezni – talán ez volt az oka annak, hogy az egyik haj-
csár a kasztja titkos nyelvén gyorsan mondott valamit a gond-
jaira bízott óriásnak. A wyrm lecsillapodott, ismét békéssé vált,
bizonytalanságát és riadalmát csak azzal árulta el, hogy hosszú
nyelve ki-kicsapott a pofájából, a hajcsár arca felé lökődött. A
hajcsár tűrte a villás nyelv érintését, sőt mintha még örült is
volna neki. Rik nem volt biztos benne, hogy ő képes lenne ezt
elviselni.

– Felszállni! – mondta a hadnagy. A katonák odasereglettek
az állatok oldaláról lelógó, az utazókasokhoz erősített kötéllet-
térkéhez. Az egyik wyrm hátára tízen-tizenketten kapaszkodtak
fel, egy másikéra csak nyolcan. Beletelt pár percbe, míg sike-
rült egyenletesen elosztani a csapatot, úgy, hogy mindegyik ál-
laton ugyanannyian legyenek. Amíg ez rendeződött, a hajcsá-
rok előkészültek az utazáshoz: az állatok érzékeny füllükai-
ban elhelyezték a fémcsipeszeket. Miután a katonák elfoglal-
ták a helyüket, a hajcsárok – akik az utazókasok elülső része
előtt rögzített padon ültek, amit két oldalról vastag deszkákból
készített falak védtek az ellenséges lövedékektől – megrántot-

ták a csipeszekhez erősített kantárt, felállították és elindították az addig térdelő széleshátúakat.

A wyrmek olyan szuszogással és sziszegéssel, olyan dobbanásokkal álltak fel és léptek előre, hogy a zajongásuk elnyomta Tóbi káplár üvöltözését. Mielőtt a menet meglódult volna, egy újabb alak jelent meg. Rik enyhén szólva nem repesett a boldogságtól, amikor meglátta. A férfi terrarchi volt, hosszú, drágaköves gombokkal ellátott kabátot viselt, aminek az anyaga vékonyabbnak és rugalmasabbnak tűnt a szokásosnál. Az arca felső felét ezüstmaszk takarta. A többi terrarchival ellentétben nem növesztette hosszúra a haját, inkább leborotváltatta. A fejbőrére az idősebb faj jellegzetes szimbólumait tetoválták, olyan ábrákat, amelyeket a nyakába medálként és a fülébe függőként akasztott kövekbe véstek.

– Úgy látom, egy varázsló is velünk tart – mormolta a barbár, miközben a kopasz terrarchi felkapaszkodott Sardec utazókasába.

– Severin mester elkísér minket – állapították meg még néhányan visszafogott, halk hangon.

Riket idegessé tette a varázsló jelenléte. Megvoltak a maga, titkos okai arra, hogy féljen az ilyen szerzetektől, és nem értette, Severinnek miért kell velük tartania, amikor a hozzá hasonlók sosem mentek ki az őrzéssel: túlságosan lekötötte őket a csillagok tanulmányozása, a varázsigék begyakorlása, a különböző főzetek elkészítése, valamint az, hogy ráhozták a szívbajt a táborban és körülötte ténfergő, alacsonyabb rendű és rangú halandókra.

A hadnagy felkiáltott:

– Gyerünk, indulás!

Második fejezet

A legelső széleshátút irányító hajcsár belefújt a jelzőkürtjébe. A jelre a társai sziszegő hangokat hallattak, és pika hosszúságú, hegyes pálcáikkal megbökdösték az állataik tarkóját. A széleshátúak émelyítő imbolygással talpra álltak – Rik azon kapta magát, hogy szempillantás alatt olyan távolságba került a földtől, mintha egy másik ember vállán állna. Szétáradt benne a félelem. Már hallott olyan esetről, amikor szétpattantak a hevederek, szétnyíltak a csatok, és az utazókasok a földre zuhantak, a bennük álldogálók pedig éppen a wyrmek karmos lábai alá estek.

Még egy bökes, még néhány sziszegő parancs – a hatalmas állatok elindultak a távoli hegyek irányába. Rik már arról is sokat hallott, hogy az emberek általában borzasztóan erősnek érzik magukat, amikor egy ilyen wyrm hátán utaznak. Korábban elhitte ezeket az állításokat, most azonban megállapította magában, hogy ostobaság az egész. Személy szerint úgy érezte, a húsztonnás lény kénye-kedvétől függ az élete. Semmilyen módon nem tudott hatást gyakorolni a széleshátúra, nem befolyásolhatta a dolgok alakulását, és ettől borzasztó kényelmetlenség vett erőt rajta – valami olyasmit érzett, mint a matróz, aki a viharos tengeren bukdácsoló hajó fedélzetén áll.

A wyrm egy alkalommal hátrakapta a fejét, és úgy nézett végig az utazókasban tartózkodókon, hogy Rik biztos volt benne, azt latolgatja, vajon milyen íze lehet a hátán cipelt apróságok-

nak. Abban a pillanatban, amikor elkapta a lény tekintetét, szinte érezte az óriási gyomrot marcangoló éhséget.

Egészen zavarba jött, ugyanakkor meg is könnyebbült, amikor azt látta, hogy a wyrm az út menti fák lombozatát kezdi vizsgálgatni. Időnként felemelkedett a hatalmas, vaskos farok, és alóla hosszú trágyakígyók toccsantak a földre, ahol jókora, bűzlő lepénnyé változtak. A wyrm szinte folyamatosan szellentgett. A nagyeszű barbár meg is állapította, most már sejti, hogyan állítják elő az alkimisták azokat a halálos gázokat, amikkel megtöltik a harci üveggránátjaikat. Biztosan ért hozzá – gondolta Rik gúnyosan –, hiszen ő maga is a szellentés nagymesterei közé tartozik...

Menet közben Rik eltűnődött, vajon hány embert tévesztettek meg azok a parádék, amiket Búbánatban, Gyönyörtoronnyban és a Birodalom többi városában láttak. Régebben, másokhoz hasonlóan ő maga is azt hitte, a wýrmek, amelyek az ilyen alkalmakkor a Gárda katonáit megszégyenítő módon masíroztak, éppen olyan fegyelmezettek, mint az elit harcosok. Most azonban már tudta, azokat a hüllőket az esetek többségében terrarchi varázslók és varázslósegédek irányítják, akik a birtukukban lévő tárgyak segítségével képesek rákényszeríteni másokra a saját akarataikat.

Amikor nem varázslók, csak hétköznapi hajcsárok terelgették őket, a széles hátúak korántsem meneteltek feszesen, a járásuk nem volt lendületes, leginkább imbolygó ballagáshoz hasonlított. Amerre elhaladtak, ott hagyták maguk mögött a közeli fákról letört vagy leharapott ágak maradványait, a trágyalepényeket, és korántsem tűntek okosnak vagy engedelmeknek: a hajcsároknak igencsak meg kellett kínlódnium azért, hogy az úton és irányban tartsák őket. Érdekes módon a látszólagos fegyelmezetlenségük ellenére meglepő iramban haladtak, hosszú lépteiknek köszönhetően sokkal gyorsabbak voltak, mint mondjuk az erőltetett menetben vonuló gárdisták – Rik elképedve látta, milyen sebesen közelednek a hegyek lábához.